

Viktoras Drustas: Paskaitykime Mato 25,1-13: „Tada su dangaus karalyste bus panašiai kaip su dešimtimi mergaičių, kurios, pasiėmusios savo žibintus, išėjo pasitikti jaunikio. Penkios iš jų buvo protingos ir penkios kvailos. Kvailosios pasiėmė žibintus, bet nepasiėmė aliejaus. Protingosios kartu su žibintais pasiėmė induose ir aliejaus. Jaunikiui vėluojant, visos pradėjo snausti ir užmigo. Vidurnaktį pasigirdo šauksmas: „Štai jaunikis ateina

!

Išeikite jo pasitikti

!

‘Tada visos mergaitės atsikėlė ir taisėsi žibintus. Kvailosios prašė protingųjų: „Duokite mums savo aliejaus, nes mūsų žibintai gęsta

!

‘Protingosios atsakė: „Kad kartais nepristigtų ir mums, ir jums, verčiau eikite pas pardavėjus, ir nusipirkite“. Joms beeinat pirkti, atėjo jaunikis. Kurios buvo pasiruošusios, įėjo kartu su juo į vestuves, ir durys buvo uždarytos. Vėliau atėjo ir anos mergaitės ir ėmė prašyti: „Viešpatie, viešpatie, atidaryk mums

!

‘O jis atsakė: „Iš tiesų sakau jums: aš jūsų nepažįstu

!

‘Taigi budėkite, nes nežinote nei dienos, nei valandos, kurią Žmogaus Sūnus ateis

Aš pasiūlysiu tris mintis. Po to galėsime apie tai plačiau pakalbėti.

1. Šios dešimt mergaičių įkūnija dangaus karalystę. Dangaus karalystę žemėje įkūnijame mes, tikintieji. Skaitėme, jog penkios mergaitės buvo protingos, o penkios – kvailos. Kaip mums sužinoti, kad tai liečia ir mus? Gal tuo metu tai buvo aktualu. Ar tai aktualu ir šiandien?

Romiečiams 14,6a skaitome: „Tas, kuris išskiria dieną, daro tai Viešpačiui“. Kai kurie išskiria vieną dieną nuo kitos. Tai yra, žmogus gali orientuotis laikmetyje, kuriame jis gyvena. Mes visi kalbame, kad gyvename paskutiniaisiais laikais. O kaip mes galime žinoti, kad gyvename paskutiniaisiais laikais? Mes žinome iš Biblijos paskutinių laikų požymius. Kas domisi istorija, o Rygoje Biblijos institute mes studijavome krikščionybės istoriją, supranta, kad tai labai įdomi disciplina. Tie, kurie iš jūsų nesimokė Biblijos institute, prisimenate istorijos pamokas mokykloje. Vieniems jos patiko, kiti šių pamokų gal nemėgo.

Galime pastebėti, kad Apaštalų darbų knyga baigiasi, bet čia nėra pabaigos, ji nutrūksta. Patikrinkite. Visos evangelijos, laiškai baigiasi logiškai. Evangelijos baigiasi žodžiu „Amen“.

Apaštalų darbų knyga lyg tai neturi pabaigos. Galime suprasti, kad krikščionybės istorija tęsiasi. Ši knyga parašyta iki tam tikrų įvykių t. y., kai apaštalas Paulius randasi Romoje, o toliau nieko neparašyta.

Kas buvo toliau mes žinome iš laiškų, kad apaštalai paliko laiškus, ir žinome iš istorijos. Iš istorijos mes žinome (perskaitykite Pauliaus, Jono, Petro, Jokūbo, Judo laiškus), kad apie daug ką buvo pamokslaujama, ir krikščionybė augo, stiprėjo. Tai vyko pirmame, antrame amžiuose. Kai krikščionybė tapo valstybine, kažkas tai dingo. Jeigu jūs skaitysite krikščionybės istoriją, atkreipkite dėmesį į tai, apie ką buvo pamokslaujama.

Mes gyvename 2008 metais. Įdomu apie ką žmonės pamokslavo prieš tūkstantį metų. Pamokslavo apie Kristų, apie krikštą, apie atgailą ir apie kitus dalykus.

Štai jūs kiekvieną savaitę renkatės. Apie ką pamokslauja pastoriai? Apie atgailą, apie nuodėmę. Paliečiamos įvairios temos, bet yra svarbi tema – Jėzaus Kristaus sugrįžimas.

Kai tyrinėji krikščionybės istoriją, pasirodo, kad apie antrąjį Jėzaus Kristaus atėjimą pamokslavo tik pradžioje, o po to šia tema nebuvo pamokslaujama. Tyrinėjo apie Šventąją Dvasią, kas Ją siunčia: ar Dievas Tėvas, ar Dievas Sūnus. Dėl to net kilo karai.

Martynas Liuteris netyčia reformavo bažnyčią, kad išsigelbėjimas ateina per tikėjimą. Jis nenorėjo reformuoti, bet taip jau atsitiko. Kiek vėliau atsiranda anabaptistai, kurie teigė, jog nėra kūdikių krikšto, o krikštytis turi suaugę asmenys. O apie Kristaus atėjimą nebuvo pamokslaujama, apie ką mūsų dienomis pamokslaujama.

Mato 25,6 eil. skaitome, kad jaunikis ateina vidurnaktį. Iš to galime padaryti išvadą, kad mes gyvename vidurnaktį. Dievas viską sutvėrė per šešias dienas, o septintą dieną Jis ilsėjosi. Apie tai, ką dabar pasakysiu, yra daug diskutuojama, bet jūs turite prieš akis susidaryti bendrą vaizdą.

Manoma, kad keturios dienos Senojo Testamento ir dvi dienos Naujojo Testamento. Šiuo metu baigiasi tos dvi dienos Naujojo Testamento ir bus Tūkstantmetė karalystė. O mes gyvename

vidurnaktį. Ne ryte, ne vakare, o būtent vidurnaktį. Ir vidurnaktį girdimas šauksmas: „Jaunikis ateina!“ Šiandien pasaulyje labai daug konfesijų. Štraubingo mieste 90 % krikščionys, bet čia klesti tatuiruočių salonai, viešnamiai, diskotekos. Matome neatitikimą. Krikščionių daug, bet vyksta tokie dalykai, kokių niekada nebuvo, ko nerandame krikščionybės istorijoje.

Kokios galėjo Kalvino laikais būti diskotekos? Kalvinas vakare eidavo miesto gatvėmis ir stebėjo. Jeigu kažkas po aštuntos valandos vakaro dar nemiega, tai tą asmenį kviesdavo į bažnyčios tarybą pasiaiškinti. Visas miestas buvo viena bažnyčia. Jeigu tu tame mieste gyveni, tai automatiškai priklausai bažnyčiai. Žmogus turėjo pasiaiškinti, kodėl po aštuntos valandos jo name dega šviesa. Kartais žmonės rūsyje suorganizuodavo šokius, nes norėjo pašokti. Juos priiškaldavo prie gėdos stulpo ir mušdavo. Kalvinas buvo labai griežtas. Ar jis gerai elgėsi, ar blogai – kitas klausimas, bet ten, kur pamokslaudavo Kalvinas, iki mūsų dienų išlikę pačios ramiausios vietovės Europoje. Šveicarija, kurios niekas negalėjo užkariauti. Šioje šalyje gyvena prancūzai, vokiečiai, italai. Jie niekada nesipyksta, nekariauja. Kalvinas norėjo gyventi pagal Dievo Žodį. Jis net perlenkė lazda, bet Dievas vis tiek palaimino. Ir Šveicarijoje nebuvo pamokslaujama apie Kristaus atėjimą. Buvo pamokslaujama apie išrinkimą.

Grįžkime prie Mato 25,6. Vidurnaktį ateina jaunikis. Mes gyvename vidurnaktį. Po vidurnakčio ateina pats baisiausias paros laikas. Kam tenka dirbti naktinėje pamainoje, žinote, kad dvilyktą valandą dar yra jėgų, bet kokią antrą valandą nakties būna labai sunku. Tai yra labai blogas paros laikas. Mes gyvename blogais laikais, bet ateityje bus dar baisesni laikai. Tai, kas bus žemėje, negalime, tikriausiai, lyginti su Stalino ar Hitlerio represijomis. Mes matome, kai pasigirsta šauksmas: „Štai jaunikis ateina! Išeikite jo pasitikti!“ Dievo karalystėje įvyksta pasidalijimas. Jie tarpusavyje nesipyksta, bet visi užmigo. Yra normalu, kad naktį žmogus nori miego. Aš nežinau kelintą valandą jūs einate miegoti, bet mūsų šeima eidavo anksti miegoti. Kai susituokėme, gyvenome Rygoje, mažame bute, gimė vienas vaikas, po poros metų – kitas, dar po poros metų gimė trečias vaikas, o po to ketvirtas. Mes pripratino me vaikus eiti miegoti aštuntą ar devintą valandą. Dešimtą valandą namuose būdavo tylu. Kitaip būtų buvę neįmanoma gyventi. Suaugęs žmogus neis miegoti septintą valandą vakaro, dešimtą gal ne visi eina miegoti, bet vienuoliktą visiems norisi miego. Tai yra normalu. Dešimt mergaičių lauke ir vidurnaktį užsnūdo. Tame nėra nuodėmės. Jos buvo pavargę, laukė ir negalėjo sulaukti, ir užmigo. Problema atsirado vėliau. Jos girdi, kad ateina jaunikis. Ir mes girdime sakant, kad greitai ateis Kristus. Ar jūs tikite, kad greitai ateis Kristus? Taip. Labai svarbu tuo tikėti. Turime vieną pažįstamą, kurį aš krikštijau. Jis taip ir netapo mums broliu, bet likome gerais pažįstamais. Kai jis išgirsta apie tai, kad greitai ateis Kristus, pradeda pykti ir keiktis. Jis nenori, kad Kristus ateitų. Jis išeina iš surinkimo, kai girdi pamokslaujant apie tai.

Daugelis tikinčiųjų to nenori. Paklauskite tikinčiųjų, ar jie nori, kad ateitų antrą kartą Kristus? Galite paklausti kaimynų, kurie lanko kitą bažnyčią. Tas brolis sako: „Aš dar noriu pagyventi. Mano vaikai dar maži. Nėra gerai, kad Kristus ateis.“

Ką mums daryti, kai bažnyčioje girdime skelbiant, kad greitai ateis Kristus? Kaip mums reaguoti: ar džiaugtis, ar nesidžiaugti. Mes kiekvienas galime save patikrinti. Arba bažnyčia nori, kad ateitų Kristus, arba nenori. Kai tu apie tai girdi kalbant, arba tau tai yra brangu, arba tau nepatinka, arba tau tas pats. Tie, kurie neseniai susituokėte, prisiminkite, kaip viskas buvo. Aš susituokiau prieš dvidešimt penkerius metus. Tai buvo jau seniai, bet prisimenu, kad norėjau, jog kuo greičiau įvyktų vestuvės. Mes susipažinome rugpjūčio mėnesį, o spalio mėnesį aš jai pasipiršau. Spalio mėnesį mano gimtadienis, tai aš sau pasidovanojau dovaną. Gruodžio mėnesį mes susituokėme. Kas iš jūsų tuokėsi, tai gerai žino, jeigu tu myli, tai labai lauki jaunikio ar nuotakos, kad jis ar ji ateis. Vis galvoji: „Kada ateis. Kada ateis.“ Kai nemyli, tai būni ramus ir mąstai: „Kada ateis, tada ir ateis“. Ar greitai ateis, ar vėliau ateis“.

Taip ir jūs galite save patikrinti: ar tu lauki Kristaus atėjimo, ar nelauki. Taip ir skirstoma: protingi ir neprotingi.

2. Protingos ir kvailos.

Koks skirtumas tarp protingo žmogaus ir kvailo. Atkreipkite dėmesį, kad ne išsilavinimas skiria. Neturi reikšmės, kiek laiko esi bažnyčioje: ar metus, ar dešimt metų. Ar tu baigęs keturias klases, ar baigęs du institutus – neturi jokios reikšmės. Neturi reikšmės konfesija: jis apsirengęs „liuterono drabužiais“, aš – „baptisto“, anas – „seksmininko“. Konfesiją šiek tiek galima palyginti su rūbais. Skirtumas kažkur kitur. Mergaitės turi žibintus. Svarbu, ar tie žibintai dega, ar nedega. Svarbu, kiek juose alyvos. Latvijoje važinėju senu automobiliu. Jų didžiausia bėda – akumulatorius. Jis nusėda tada, kai to mažiausiai reikia. Mūsų bažnyčioje yra dvi puikios seserys. Jos labai norėjo pas jus atvažiuoti. Gal pavyks tai padaryti kitą kartą. Viena veža kitą seserį į namus, o jos automobilis labai senas. Jos sėdi automobilyje prie namo ir kalbasi, nes niekaip negali išsiskirti. Automobilio akumulatorius per tą laiką visiškai išsikrauna, nes ji palieka įjungtus žibintus. Jai reikia grįžti į namus, bet mašina neužsiveda. Ji skambindavo man į namus. Man žiemos metu tekdavo iš kito miesto galo važiuoti jai padėti. Štai ir šioje ištraukoje iš Naujojo Testamento protingos mergaitės yra tos, kurių žibintai šviečia, o kvailos yra tos, kurių žibintai nešviečia, ar pasiruošę, ar nepasiruošę, ar kreipė dėmesį, ar nekreipė dėmesio.

Jeigu kreipė dėmesį – protingos, jeigu nekreipė dėmesio – kvailos. Daugiau jokio skirtumo nėra. Kai mes studijuojame Dievo Žodį, ieškome, kas yra žibintas.

Psalmių 119,105: „*Tavo žodis yra žibintas mano kojai ir šviesa mano takui*“.

Žibintas yra tas žodis, kuris yra Biblijoje.

Aš su pastoriumi Pranu seniai pažįstamas. Štai aš turiu rankose Bibliją. Ar tikite, kad ji visa yra Dievo Žodis? Tikite šimtu procentų? Aš to paklausiau, nes yra įvairių požiūrių. Vienas iš jų toks: Biblijoje kažkiek yra Dievo Žodžio. Aš tikiu, kad Biblija yra Dievo Žodis. Ar žinote, kad Psalmių knygoje parašyta, kad nėra Dievo, kad Jobo knygoje yra šėtono žodžiai, kad Evangelijoje pagal Matą kelis kartus skaitome šėtono žodžius. Kai kurie teologai tuo remiasi ir teigia, kad Biblijoje yra Dievo Žodžio, yra žmonių kalbų ir kitų veikėjų žodžių. Tai yra rimtas mokymas. Jų toks požiūris. Mes suprantame, kad Biblija tikinčiam žmogui nėra tik knyga. Ką bedarytume, kur beeitume, tu visada į viską žvelgi per Biblijos prizmę. Štai tuo tikintysis skiriasi nuo netikinčiojo.

Lietuvoje parduotuvėse vaikšto apsaugos darbuotojas. Kai aš gyvenau Rygoje, buvo ta pati sistema. Vokietijoje nėra apsauginių. Jei žmogus nori pavogti gerą daiktą, tą ir pasiima. Jeigu žiūrėti taip, kaip žiūri į tai pasaulis: vagi, bet stenkis, kad tavęs nepagautų. Jeigu žvelgsime iš Dievo Žodžio perspektyvos – viskas atrodo kitaip. Nėra svarbu, ar yra apsauga, ar jos nėra.

Dievo Žodis apšviečia tikinčiojo gyvenimo kelią ir mes nesuklupsime. Šį žibintą mes visi turime. Tikriausiai jūs namuose turite ne vieną Bibliją, o kiekvienas šeimos narys po vieną.

Anglijoje yra tokia tradicija: kai stato namą, tai pamatuose keturiuose kampuose padeda po vieną Bibliją. Jie supranta tiesiogiai: pastatyti namą ant Dievo Žodžio.

Išėjimo ir Skaičių knygose randame septynšakės žvakidės aprašymą. Ji buvo sukurta iš vieno aukso gabalo. Pamatas ir septynios šakos buvo auksakalių sukurtos kalimo būdu.

Pavyzdžiui, liuteronams Senasis Testamentas neturi didelės reikšmės. Yra daug konfesijų, kur sakoma: „Mes esame Naujojo Testamento žmonės“. Tuomet kyla klausimas: kam tada reikalingas Senasis Testamentas?

Vienam pastoriui jo jubiliejaus proga, tikintieji padovanojo Bibliją, kurioje buvo daug iškarpytų lapų. Jis, gavęs tokią dovaną, labai įsižeidė. Jis sakė: „Kaip jūs galite taip nepagarbiai elgtis su Biblija?“ Jie jam atsakė: „Mes klausome pamokslų jau daug metų. Mes pasibraukiame eilutes Biblijoje, užsirašome, apie ką pamokslauji. Mes iškirpome tai, apie ką daugiau nei dvidešimt metų nepamokslauji. Mes nusprendėme tai iškirpti. Kam to reikia.“ Kaip aš suprantu, jie iškarpė pusę Biblijos. Tai yra juodas humoras, bet tai yra tiesa. Kaip jūs patys skaitote Bibliją? Skaitote Evangelijos pagal Matą 5 ir 6 skyrius. Apreiškimo Jonui skaitote 1,2 ir 3 skyrius, po to 20 ir 21 skyrius. Patikrinkite save. Kas iš jūsų dabar skaito Kunigų knygą? Kas skaito Išėjimo knygą? Apie ką bažnyčioje pamokslauja? Išėjimo knyga pati įdomiausia Biblijos knyga. Patikrinkite. Pradžios knyga yra pamatinė Biblijos knyga. Jeigu tu perskaitei Evangeliją pagal Matą, Evangeliją pagal Luką. Evangeliją pagal Joną, bet neskaitei pradžios knygos, Išėjimo knygos, Pakartoto Įstatymo knygos, tai nesuprasi apie ką Jėzus kalba, nes Jis tai ima iš šių knygų.

Ir mes sakome: „Kristus pasakė taip ir taip“. Jis sako: „Žemė praeis, bet mano žodis nepraeis“. Juk Jėzaus laikais dar nebuvo nė Evangelijos pagal Matą, nei Evangelijos pagal Joną, nei Apreiškimo Jonui. Kai apaštalas Paulius pamokslavo, jis galėjo ir neturėti Evangelijos pagal Matą. Turime suprasti, kad Pradžios knygos pirma eilute Biblija prasideda ir Apreiškimo Jonui paskutine eilute pasibaigia. Mes negalime sakyti, kad Senasis Testamentas geresnis, su Jobo knygos mintimis aš nesutinku. Su Apreiškimo Jonui knygos mintimis taip pat nesutinku, nes jos nesuprantu. Tikriausiai girdite taip sakant.

Teologai teigia: „Senajame Testamente paslėptas Naujasis Testamentas. Naujasis Testamentas atskleidžia Senąjį Testamentą“.

Grįžkime prie žvakidės, kuri vadinama menora. Žvakidės tikslas - kad ji degtų. Jos esmė ne pagrinde, ne šakose, ne kamiene, ne dagtyse, bet, kad ten būtų aliejaus ir kad aliejus degtų.

Dievo Žodis yra vientisas. Mes turime patį geriausią, vertingiausią dalyką – Dievo Žodį. Gera, kai mes taip mąstome ir elgiamės su Dievo Žodžiu. Šventasis Raštas yra ne tik apaštalo Pauliaus laišakai, bet ir Jobo knyga.

Gal girdėjote apie tai, jog Rusijos pietuose ir Ukrainoje prieš dešimt metų iškilo judėjimas, kuris iš Biblijos išmetė apaštalo Pauliaus laiškus, nes jie lyg tai dažnai prieštarauja tam, apie ką kalba Jokūbas ar tam, ką kalbėjo Jėzus. Jie kažko nesuprato, bet juk galima akcentuoti Jokūbo laišką. Kai kurie liuteronai išėmė iš Biblijos Jokūbo laišką. Kodėl? Nes lyg tai Jokūbas prieštarauja apaštalui Pauliui. Juk Paulius kalbėjo, kad svarbu tikėjimas, o Jokūbas sako, kad yra svarbūs

darbai, kurie kaip tik ir parodo tikėjimą. Jeigu apie tai spręstume paviršutiniškai, rasime prieštaravimą.

Biblijoje yra rimtų prieštaravimų, jeigu pažvelgsime iš savo varpinės, nes mes matome taip: tai yra balta, tai yra juoda, bet Dievas mato kitaip. Iš tikrųjų Biblijoje nėra prieštaravimų. Mes turime suprasti, kad Biblijoje nėra nesvarbių knygų. Jos visos svarbios.

Jono 15,7: „*Jei pasiliksite manyje ir mano žodžiai pasiliks jumyse, - jūs prašysite, ko tik norėsite, ir bus jums duota*“.

Apaštalas Jokūbas rašo: „Jūs prašote ir negaunate“. Galima sakyti, kad čia yra prieštaravimas, bet iš tikrųjų reikia suprasti taip: jeigu pasiliksite Kristuje, Jo Žodyje, tai ir norai sutaps su Dievo norais.

Aš visada galiu atskirti, kada mano norai sutampa su Dievo norais. Jūs kiekvienas galite tai atskirti. Tu žinai, ko nori, bet žinai, kad pagal Dievo Žodį tai nėra gerai. Tu prasilenki su Dievo valia. Aš esu tikintis ir augu dvasiškai, kai mano norai sutampa su Dievo norais. Tada Dievas juos ir išpildo, ir viskas baigiasi gerai.

Jokūbo 4,3: „*Jūs prašote ir negaunate, nes blogo prašote – savo užgaidoms išleisti.*“

Štai kodėl kai kada ir negauname to, ko prašome.

Prieštaravimai yra ne Biblijoje, bet žmogaus prigimtyje, žmonių tarpusavio santykiuose. Štai kokį prieštaravimą aš turiu omenyje.

Kiekvienas tikintysis turi žibintą, bet labai svarbu, kad jis šviestų. Ar dega aliejus, ar jis nedega? Kas yra aliejus, šį punktą aš praleidžiu. Jūs vėliau galite apie tai pasiaiškinti.

Mato 25,6 skaitome, kad „Štai jaunikis ateina! Išeikite jo pasitikti“. Kodėl reikia jį pasitikti? Juk jei jis eina, tai ir ateis. Kur jis dės? Ateis. Kaip jau kalbėjau apie meilę. Jei myli žmogų, tai puoli jį ar ją sutikti. Kaip laukiami vestuvėse jaunikis ir nuotaka. Visi puola jį sutikti. Aš brolius ir seseris Kristuje matau penkis kartus per savaitę. Dabar atvažiavome į Marijampolę ir tris dienas jų nemačiau. Labai visų pasiilgau, norisi kuo greičiau susitikti. Pasiilgau savo žmonos, vaikų. Nori juos sutikti, nes myli. Būna tokių atvejų, kai vyras ir žmona daug metų gyvena kartu, jie vienas kitam nusibosta. Ar jūs norite, kad vaikai visada būtų su jumis, visur su jumis vaikščiotų? Ne. Jie taip pat nusibosta, o juk jie – tavo vaikai. Mano viena dukra šiuo metu mokosi už šimto keturiasdešimt kilometrų, o kita už trijų šimtų keturiasdešimt kilometrų. Mes pastoviai jų ilgomės. Jos jau didelės mergaitės. Vienai dvidešimt treji metai, kitai dvidešimt metų. Ir jos mūsų ilgisi, bet ne taip kaip mes. Mes jų labiau ilgomės. O juk namuose dar penki vaikai. Ko mums ilgėtis? Kai jos atvažiuoja, pabūna dvi, tris dienas, ir atrodo, kad jau mažiau ilgiesi, bet iš tikrųjų laikas ir atstumas parodo meilę.

Štai ir čia: ateina jaunikis. Aš noriu jį sutikti. Ar prisimenate, kaip baigiasi Apreiškimo Jonui knyga? Kokia malda? Apreiškimo 22,17 a sakoma: „Ir Dvasia, ir sužadėtinė kviečia: „Ateik!“

Pakartosiu dar kartą: 1. Kada girdime šaukiant, kad ateina jaunikis? – Vidurnaktį.

2. Kas apsprendžia protingos ar kvailos? – Ar šviečia žibintas, ar ne.

3. Išeikite jo sutikti. Žodis „išeikite“ reiškia aktyvius veiksmus. Ar kas nors skaičiavote, kiek kartų evangelijose Kristus sako: „Ateikite“? Ar skaičiavote, kiek kartų Dievas Biblijoje sako: „Ateikite. Ateikite“.

Evangelijoje pagal Matą vieną kartą skaitome Jėzų sakant: „Eikite šalin“. Krikščionybė nuo kitų religijų skiriasi tuo, kad ji yra aktyvi. Jeigu iš krikščionybės atimtume Kristaus sugrįžimo laukimą, tai ji bus viduramžių religija, nes viduramžiais Kristaus nelaukė. Viduramžiais katalikų bažnyčia labai daug padarė: steigė mokyklas, ligonines, universitetus, misijas. Buvo pastatytos gražios bažnyčios. Viduramžius mes vadiname tamsiais laikais. Taip, buvo daug blogų dalykų, bet buvo ir gerų. Gyvename dvidešimt pirmajame amžiuje, kuriame yra daug blogų dalykų, jų nėra kiek nemažiau nei buvo viduramžiais, bet mūsų amžiaus niekas nevadina tamsiu dvidešimt pirmuoju amžiumi. Visi sako, kad tai yra progresyvus amžius. Iš tikrųjų jis yra baisus ir tamsus. Viduramžiais niekam neatėjo į galvą klausti: „Kada ateis Kristus?“ Tuo metu buvo Dievo karalystė. Visa Europa buvo viena bažnyčia. Gal žinote Fiodoro Dostojevskio romaną „Broliai Karamazovai? Šiame romane yra pasakojimas apie Didįjį Inkvizitorių. Pasakojama apie

viduramžius. Ir ateina Kristus. Žmonės supranta, kad tai Kristus. Jis gydo ligonius. Jis susitinka su Inkvizitorium. Galų gale Kristų tenka sudeginti ant laužo, nes nėra kur dėti. Krikščionybei daugiau nebereikia Kristaus. Toks yra Dostojevskio pasakojimas.

Ar mums šiandien reikalingas Kristus? Ar laukiame Jo? Jei dabar atsivertų dangus ir ateitų Kristus. O mums rytoj reikia grįžti į Vokietiją. O jums rytoj į darbą reikia eiti. Gal kai kam reikia pasistatyti namą, atiduoti paskolą bankui. Reikia vaikus užauginti. Tai lyg nusikelia į ateitį.

Iš tikrųjų mane, kaip tikintį, žemėje niekas nedomina, o tik Kristaus laukimas. Ir pamažu aš užmiegu. Aš girdžiu, kad Kristus turi ateiti. Todėl turiu būti aktyvumas. Nė vienoje religijoje to nėra. Nėra ir tokio laukimo. Paklauskite musulmonų, ko jie laukia? Mahometas mirė. Paklauskite budistų, ko jie laukia? Jei buvo gyvate, reinkarnuos ir bus ereliu. Koks skirtumas, juk dar ir dar kartą reinkarnuos. Tik Biblijoje randame, kad reikia laukti ir aktyviai išeiti pasitikti.

Kodėl turi būti aktyvūs veiksmai? Jeigu nėra supratimo, kad ateis Kristus, apie ką kalbama Evangelijose, apaštalių laiškuose, tai nebūsime švarūs, nepeiktini Jo atėjimo metu.

Kada Kristus ateis? Jis atsako: „Greitai“. Jis nesako: „Tada ir tada“. Negana to, kai mokiniai sėdėjo ir žvelgė į šventyklą, jie klausė Jėzaus: „Kada Tu ateisi?“ Jis sakė: „Ne jūsų reikalas, nes niekas nežino nei dienos, nei valandos, kada tai įvyks. To nežino nei angelai, nei Žmogaus Sūnus“.

Jis ateis.

Ar žinote Giesmių giesmės knygą? Jaunavedžiai gali neskaityti, bet tie, kurie gyvena antrą jaunystę, dar kartą ją perskaitykite. Joje daug erotikos gerąja žodžio prasme. Patikrinkite tai. Šią Biblijos knygą parašė karalius Saliamonas. Ar manote, kad jis galvojo apie dvasinius dalykus? Jis tikriausiai negalvojo apie dvasinius dalykus. Tai yra labai gražus literatūrinis kūrinys, bet jis yra ir dvasinis, nes dėl kažkokių priežasčių įėjo į Biblijos sudėtį. Daugelis konfesijų nemėgsta šios knygos. Vieni ją vadina labai poetine, labai erotine, o kiti – labai dvasine. Tokia dvasine, kad ten viskas dvasiška, nors ten tikrai ne viskas dvasiška. Juk mes neskiriame, kur pas tave baigiasi dvasia ir prasideda siela. Kur pas jus baigiasi siela ir prasideda kūnas? Tai atskirti labai sunku. Kai mirsime, tuomet viskas bus aišku. Karste gulės tik kūnas, o dvasios ten jau nebebus.

Laiške Romiečiams apaštalas Paulius rašo, kad dvasia ir kūnas tarpusavyje nesugyvena, bet vienas su kitu pastovai kovoja, jie niekaip negali nusiraminti.

Aš esu dvasinis ne todėl, kad vieną dieną tapau dvasiniu, bet dėl to, kad aš leidžiu Dievo Dvasiai mane valdyti ir mano dvasia tampa svarbiausia. Aš galiu leisti kūnui mane valdyti. Aš esu tikintis, bet mano kūnas nuspręs, kur turiu eiti, ką turiu valgyti, ką turiu gerti. Daugumoje baptistų bažnyčių, gal pas jus taip nėra, yra tokia problema – nuspręsti, kas yra nuodėmė? Mes skaitome Bibliją ir apie kai kuriuos dalykus sakoma: „Tai yra nuodėmė“.

Aš turiu draugą liuteroną, kuris rūko. Mūsų bažnyčioje nariai nerūko. Yra baptistų bažnyčių, kurių nariai rūko. Daugumoje baptistų bažnyčių laikoma nuodėme gerti alkoholinius gėrimus. O kiek bažnyčių supranta, kad daug valgyti – nuodėmė? Biblija aiškiai sako, kad apsirijimas – nuodėmė. Mes suprantame, kad gerti yra nuodėmė, o prisiryti – nėra nuodėmė. Juk tai yra tas pats. Kaip tu pripranti prie vieno, taip pripranti ir prie kito. Kai aš būnu svečiuose, o šeimininkė labai gera, tai reikia save sekti ir laiku sustoti. Ji vis ragina: „Paragauk, kaip skanu. Dar paragauk šito patiekalo.“ O juk iš tiesų norisi ir to paragauti, ir ano paragauti. Juk to nori kūnas, tai kaip gali nebūti nuodėmės. O su didžiuliu pilvu ar galite melstis? Papietavote ir einate į surinkimą. Ką jūs ten darysite? Miegosite.

Grįžkime prie Giesmių giesmės knygos. Ji yra poetinė, ji yra erotinė, bet svarbiausia – Dievo Žodis, o Dievo Žodis visada dvasinis.

Apie ką joje kalbama? Apie mylimąjį ir mylimąją. Koks svarbiausias žodis šioje knygoje? Meilė ir laukimas. Jie pastoviai priversti susitikti ir išsiskirti. Joje yra įdomus 5 skyrius.

Giesmių giesmė 5,2-3: „*Aš miegu, bet mano širdis budi. Tai balsas mano mylimojo, kuris beldžia į duris: „Atidaryk, mano sesuo, mano mylimoji, mano balandėle, mano tyroji*

!

Mano galva pilna rasos, o mano garbanos – nakties lašų“. Aš nusivilkau savo drabužius, kaip aš juos vėl apsivilksiu? Nusiploviau kojas, kaip vėl jas sutepsių

?“

Jis ją myli. Jinai jį myli. Visa knyga apie tai pasakoja, bet jam pastoviai reikia kažkur eiti. Jis atėjo, beldžia į duris, o ji sako, kad jai reikia vėl apsirengti. Juk seniau nebuvo taip, kaip yra mūsų dienomis, kaip elgiasi jaunimas. Ar prisimenate, kas buvo, kai Petras šoko į vandenį? Kai mūsų dienomis žmogus šoka į vandenį, jis nusirengia drabužius. Lieka tik su maudymosi kelnaitėmis ar su maudymosi kostiumu. O Petras apsivilko rūbus, susijuosė juosta. Nuogumas tais laikais ir nuogumas šiandieną suprantami skirtingai. Šiandien kuo daugiau apsinuogina, tuo geriau.

Giesmių giesmė 5,5-7: „*Aš atsikėliau atidaryti savo mylimajam. Nuo mano rankų ir pirštų varvėjo mira ant durų sklėsčio. Aš atidariau duris savo mylimajam, bet jis buvo nuėjęs. Mano siela alpo, kai jis kalbėjo. Aš ieškojau jo, bet neradau; šaukiau, bet jis neatsiliepė. Mane pastebėjo miesto sargai. Jie mušė ir sužeidė mane; sienų sargai nuplėšė mano apsiaustą*“.

Kai ateina Kristus, vieni tikintieji bus paimti, o kiti bus palikti.

Patarlių knyga ir Giesmių giesmė kilę kaip ir iš to pačio šaltinio. Jose rašoma apie vieną ir tą patį. Mylimoji išbėgo, o mylimojo ten nebėra. Jis nuėjo.

Mato 25 skyriuje, kai skaitome apie dešimt mergaičių, matome tragediją. Penkios iš jų nelaiku susiruošė, nebuvo tinkamai pasiruošę. Tos, kurios buvo tinkamai pasiruošę, įėjo su jaunikiu kartu į vestuves. Tos, kurios nebuvo pasiruošusios, prašė: „Duokite mums savo aliejaus.“ Tos nedavė. Juk aš galiu prašyti: „Sese Kristuje, duokite man aliejaus“. Neduoti būtų nekrikščioniška. Sesuo man sako: „Ne. Negausi aliejaus.“ Tai yra įspėjimas mums. Juk pranašas sako, kad tomis dienomis žmonės eis nuo vieno žemės pakraščio iki kito ir ieškos Dievo Žodžio. Argi žemėje nebebus Biblijų? Ar bažnyčios, maldos namai, ar ši patalpa kažkur išnyks?

Mato 25,9 eil. sakoma, kad protingosios mergaitės nedavė aliejaus. Tai yra lyg savotiškas prieštaravimas tam, ką skaitome Biblijoje kitose vietose. Čia yra perspėjimas, kad būtume pasiruošę.

Aš esu pastorius ir esu atsakingas už man patikėtą kaimenę. Aš ją ganau, bet šimtu procentų atsakyti už kiekvieną aš negaliu. Prieš Dievą kiekvienas esame patys atsakingi. Aš už savo

žmoną esu atsakingas devyniasdešimt devynis procentus, bet ne šimtu procentų. Santykiuose su Dievu aš galiu jai padėti, bet galiu ir trukdyti. Sutuoktiniai gali vienas kitam padėti sekti Dievu, bet gali ir trukdyti tai daryti. Ne tik tais atvejais, kai vyras tikintis, o žmona netikinti, bet ir tuomet, kai abu sutuoktiniai yra tikintys. Grįžkime prie Mato 25 skyriaus.

6 eil. skaitome „Išeikite“. Šis žodis Biblijoje užrašytas daug kartų. Jį randame Apreiškime Jonui.

2 Korintiečiams 6,17: „*Todėl: „Išeikite iš jų ir atsiskirkite, - sako Viešpats, - ir nelieskite to, kas netyra, ir Aš jus priimsiu*“.

Tuo metu, kai krikščionybė tapo valstybine religija, ji įėjo į pasaulį. Iki mūsų dienų susiduriame su to žingsnio pasekmėmis. Mes dažnai esame surišti su pasauliu ir jo reikalais. Turime kiekvienas save patikrinti: „Ar aš negyvenu pasaulietiškai?“ Mes gyvename pasaulyje, nes gyvename žmonių visuomenėje, bet klauskite savęs, ar nesate paskendę pasaulio reikaluose, ar aš skiriuosi nuo pasaulio žmonių.

Žydams 13,12-13: „*Todėl ir Jėzus, norėdamas savo krauju pašventinti tautą, kentėjo už vartų. Taigi išeikite pas Jį už stovyklos, nešdami Jo paniekinimą*“.

Kada krikščionybė labai lengva, maloni? Kuo labiau palengvinsite krikščionybę, tuo daugiau žmonių ateis į jūsų bažnyčią. Klausia: „Kaip padidinti narių skaičių?“ Suorganizuokite krikščionišką diskoteką, krepšinio varžybas, futbolo varžybas, krikščionišką madų demonstravimą, krikščionišką roko koncertą. Kai tarnavau pastoriumi Rygoje, bažnyčioje buvo toks atsitikimas. Vienas brolis ir sesuo, kurie buvo susituokę, buvo labai gražūs, turėjo gražius ir muzikalius vaikus, nusprendė į bažnyčią pritraukti kuo daugiau žmonių. Tuo metu buvo atgimimo laikotarpis. Žmonės patys ėjo į bažnyčią, jų susirinkdavo labai daug. Ši sesuo nusprendė dalyvauti grožio konkurse „Misis Latvija“. Aš žiūriu televizorių. Juk matėte tuos konkursus? Po to neturėjau ką bažnyčioje pasakyti. Daug žmonių atėjo į bažnyčią, bet ar toks turi būti krikščionio elgesys? Mes iki to konkurso su šia šeima draugavome, o po to buvo sunku bendrauti. Ar taip skelbiama Evangelija? Jūs galite suorganizuoti grožio konkursą „Misis krikščionė“. Ateis daug žmonių, bet ar tai bus teisingas sprendimas.

Mes turime gyventi už vartų. Aš noriu, kad apie mane visi kalbėtų tik gerai. Jeigu aš pastoviai būsiu su Dievu, tai to tikrai nesulauksiu. Pats Jėzus pasakė: „Jūs būsite persekiojami dėl mano

vardo“. Tai tiesa. Persekiojami krikščionys ne tik Šiaurės Korėjoje, ne tik Tarybų Sąjungoje, bet ir daug kur kitur. Biblija ragina mane gyventi su kitais taikoje, ramybėje, jeigu tik tai yra įmanoma. Aš juk nenoriu turėti priešų.

Mano vyresnysis sūnus Andriejus, su kuriuo gal ateityje susipažinsite, vietoje armijos tarnavo senelių pensionate. Vokietijoje yra alternatyvi tarnyba. Jis nėra bendraujantis jaunuolis, bet turi Dievo dovaną – su visais gyvena taikoje. Jį myli ir maži vaikai, ir seneliai. Jie nori būti su Andriejumi vienoje kompanijoje. Jis niekada neatsitraukia nuo savo krikščionybės. Jam labai sunku. Jam dvidešimt dveji metai, bet jis dar nedraugavo su jokia mergina. Taip gyventi šiuolaikiniame pasaulyje tikrai sunku. Jis aukštas, gražus, stiprus, sėkmingas jaunas žmogus.

Dievas ragina „Išeikite“. Jeigu aš to nepadarysiu, tai gali taip atsitikti, kad aš liksiu su kvailomis mergaitėmis. Aš visiems būsiu geras, nė vieno nekritikuosiu, sakysiu švelnius pamokslus, skelbsiu Evangeliją taip, kaip kiti nori.

Šiandien daug kas taip ir elgiasi, kad tik daugiau bažnyčiose būtų narių. Galime sakyti: „Einam į krikščionių diskoteką, pasiklausti linksmų krikščioniškų dainų.“ Jei žmogus nusidėjo, sakai jam: „Daugiau nebenusidėk, ir viskas bus gerai.“ Kitas klausimas: „Ar to nori Dievas? Ar aš būsiu pasirošęs, kai Jis ateis? Ar turiu norą būti su Kristumi.“

Palyginimas apie dešimt mergaičių baigėsi štai kuomet: šios mergaitės atstovauja dangaus karalystę. Mes esame dangaus karalystės piliečiai. Tai yra labai didelė atsakomybė. Niekas kitas žemėje, išskyrus tikinčiuosius, neatstovauja Dangaus karalystę. Apie Dangaus karalystę žmonės niekaip kitaip negali sužinoti.

Mato 25,13: „*Taigi budėkite, nes nežinote nei dienos, nei valandos, kurią Žmogaus Sūnus ateis*“. Visada budėkite. Giesmių giesmėje skaitėme: „Aš miegu, bet mano širdis budi“. Be paliovos melskitės! (1 Tes 5,17).

Štai su tokia nuostata reikia laukti antrojo Kristaus atėjimo. Tai nereiškia, kad aš turiu viską parduoti, išdalinti, sėdėti ir laukti, nieko nedirbti. Prieš karą Rygoje viena konfesija, kuri laukė Kristaus, išėjo ant akmeninio svarbiausio tilto. Tuo metu buvo daug pranašaujama. Jie tiksliai žinojo, kada ateis Kristus. Apsirengė baltais rūbais ir laukė ant tilto. Šimtai žmonių. Jie savo turtą išdalino arba pardavė. Praėjo pusdienis, atėjo vakaras, o jie vis stovi ir laukia Kristaus.

Sujudo visa Ryga. Juk toks įvykis – ne juokas. Pasibaigė diena. Atėjo naktis. Tie tikintieji pradėjo skirstytis. Kas juokėsi, kas verkė. Kažkas neteisingai suprato apie tai, kada ateis Kristus.

Išeikite iš pasaulio, visada būkite Dievo Žodyje. Tai yra aktyvus, o ne pasyvus laukimas. Žinote, kad Kristus tikrai ateis. Štai apie ką šis palyginimas.

Viktoras Drustas, Štraubingo miesto (Vokietija) Evangelikų krikščionių bažnyčios pastorius

2008-06-08, Marijampolė